

ter i øjeblikket enhver lejlighed til at fortælle ude i den store verden og i den hjemlige presse, at det er ganske forfærdeligt, at Danmark ikke tilslutter sig Den Økonomiske og Monetære Union. Men hvis det virkelig er sådan, at de danske forbehold er uantastet, hvorfor respekterer økonomiministeren det så ikke og holder op med at benytte enhver lejlighed til at prøve at lokke danskerne til at fravige, at vi har fravalgt Den Økonomiske og Monetære Union?

Så er der spørgsmålet om det retlige samarbejde, og der må man jo sige, at det også er en illusion at hævde, at det forbehold fortsat eksisterer. Det forbehold holdt op med at eksistere på det tidspunkt, da Danmark indgik i Schengensamarbejdet, og på det tidspunkt, hvor Schengensamarbejdet er optaget i Amsterdamtraktaten. Så efter vores mening er det tredje argument fra statsministeren heller ikke gyldigt. De fire forbehold er bestemt ikke uantastet.

Endelig kan man stille sig det spørgsmål, om de løfter og krav, statsministeren og den daværende regering havde forud for Amsterdamtraktaten, overhovedet er sket fyldest. Ser vi på det område, som jo har optaget os danskere meget, nemlig spørgsmålet om svindlen, bedrageriet og korrupsionen i EU, ja, så må vi sige, at de ting, man på det punkt har indføjet i Amsterdamtraktaten, er alt, alt for svage. Der er ingen i dag, der kender omfanget af den svindel, der foregår i EU. Man ved bare, at det er for et tocifret milliardbeløb.

Derfor er Fremskridtspartiets opfattelse stadig væk sådan, at når vi når frem til den 28. maj, så bør den danske befolkning have mod til at stemme nej og skal ikke lade sig skræmme hverken af statsministre eller andre til at gå hen og stemme ja.

Mest ubehageligt er det, når man bruger formuleringen, at Amsterdamtraktaten er fredens projekt. Man efterlader det indtryk, at hvis man er imod Amsterdamtraktaten, så er man imod fred i Europa. Vi er selvfølgelig ikke imod fred i Europa i Fremskridtspartiet, og vi tror ikke på, at traktaten i sig selv er det redskab, der sikrer fred i Europa. Vi mener tværtimod, at vi skal bruge den forsvarspagt, som Danmark har været medlem af siden Anden Verdenskrig, nemlig NATO, og vi skal sørge for at udvide NATO og sørge for, at Partnerskab for Fred-aftalerne kommer til at stå meget stærkere. Så giver vi også Østeuropa den sikkerhedspolitiske paraply, som de har brug for. Og så behø-

ver man ikke at føre sig så voldsomt frem lige præcis på Amsterdamtraktaten.

Ser man på nogle af de andre ting, som statsministeren har med, ja, så er der jo udlændingeområdet. Statsministeren nævner, at nu skal integrationsloven gennemføres, og man har oven i købet genudnævnt indenrigsministeren med det formål, at indenrigsministeren skal have gjort arbejdet med at få integrationsloven vedtaget færdigt.

Nu vil jeg ikke indlede en lang diskussion om de enkelte paragraffer i integrationsloven, men blot konstatere, at efter Fremskridtspartiets mening er det ganske og aldeles forfejlet. Der er nogle bittesmå forbedringer, men langt hovedparten af indholdet i integrationsloven er noget, som forringer forholdene for danskerne og giver udlændingene en lang række flere friheder og en lang række flere rettigheder, som er helt unødvendige. Men det er jo det eneste, statsministeren nævner på udlændingeområdet.

Statsministeren har ikke fremlagt en troværdig politik fra regeringens side på spørgsmålet om hjemsendelse. Vi har flere gange rykket regeringen, vel at mærke før valget, for at der blev fremlagt en plan for, hvordan man hjemsender f.eks. de asylansøgere, som bliver afvist, og som derfor opholder sig illegalt i Danmark. Vi har bedt om, at man laver en samlet politik for, hvordan man i det hele taget hjemsender folk på det tidspunkt, hvor der er fredeligt i deres hjemlande. Det har regeringen åbenbart ingen planer om, til trods for at lige præcis på det område oplever Danmark i disse år langt, langt de største problemer.

Et andet problem, som regeringen og statsministeren heller ikke tager hul på, er det faktum, at der blandt udlændinge i Danmark er en langt større kriminalitet end blandt danskere. Uanset hvor meget man forsøger at undskylde det, uanset antallet af kultursociologer, der fortæller, at de mennesker har det utrolig svært, og at det er, fordi de er svage mennesker, kan det jo ikke undskylde, at alle statistikker i dag peger i retning af, at der er en langt større kriminalitet både blandt udlændinge og blandt andengenerationsindvandrere. Det bør regeringen også have et bud på hvad man agter at gøre ved.

Så er der spørgsmålet om væksten i antallet af udlændinge, og Danmarks Statistik har jo meget præcist – oven i købet midt i valgkampen – offentliggjort, at hver syvende borger i Danmark vil være indvandrer i år 2020. Så kan